

Поразтри клѣпачи,
Мишци поизпѣна,
Та гранита твърдъ се
Около угѣна!

И настрѣхна мигомъ
Цѣлата вселенна
Прѣдъ оная хидра
Бѣсно разярена:

Въ ноздритѣ ѿ — пламѣкъ
Изкри — отъ зжбитѣ,
Отъ нокти — отрова,
Огънь — отъ очитѣ!

Сякашъ че прѣдъ него
Адътъ се разтвори!...
Но нетрѣпва Марко —
Самъ се съ нея бори! —

Цѣлъ утѣналь въ кърви,
Съ буздугана млати,
Та земята твърда
Отъ основи клати,

И една слѣдъ друга,
Той главитѣ троши!
Но хайдушка паплачъ
Отъ съсѣди лоши,

Вмѣсто да помогнатъ
На юнака мощни
Попълзяватъ гнѣсно,
Татове срѣднощни,
Зли като хиени
И кат' вълци диви,